

Cetatea fermecată

Constantin Ciuca

Femeia intra de fiecare dată în cetate
călare
pe inima mea în formă de armăsar,
trecea printre coloane și descăleca în sala
mare
a tronului,
unde se așeza într-un ochi al meu
de chihlimbar.

O vedeam astfel din toate părțile
simultan,
era o regina atât de frumoasă
încât doar privind-o
mă lua amețeala îndată.
Eram curajos
aveam ditamai rangul de căpitan
dar leșinam de iubire
și cădeam nevrednic pe jos
la picioarele ei de fată.

Îi căutam pe tălpi degetele
dar nu găseam acolo decât flori de câmp
și iarba pe care călcase,
gleznele i le cuprindeam între dinți
coapsele ei luminoase.
Fluturi mici albaștri și roșii
ieșeau din carnea ei
delicați și fierbinți.

Ah, stătea pe tron în chiar miezul vederii mele
și de acolo conducea regatul
prin visele care mă treceau
cu repeziciune.
Cetatea și palatul erau însă doar părțile mici
dintr-o altă mare minune:

În mine, din cauza fierbințelii
începeau să se topească bronzul și fierul,
iar din ea,
minune dumnezeiască,
izbucnea dintr-o dată, înalt și adânc,
deasupra mea
chiar....cerul!